

[Udenrigsministeren.]

af de Spørgsmaal, som har rejst sig mellem de nordiske Lande. Dernæst fortsættes Udenrigsministermøderne, og der føres ogsaa paa disse stadige Forhandlinger om økonomiske Spørgsmaal. Endelig er der mellem de paagældende Ministerier en meget nøje Kontakt, der regelmæssigt holdes vedlige, og i de Tilfælde, hvor der er Brug derfor, nedsættes særlige Udvalg til Behandling af disse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem vil kunne sige, at der ikke foreligger stærkt iøjnefaldende Resultater af disse Forhandlinger. Dette er rigtigt, men det turde hænge sammen med Karakteren af disse Landes Erhvervsliv i Forbindelse med den Situation, hvori man i Verden i Øjeblikket staar. I denne Situation har der ikke kunnet ses Vej frem fra nogen af Deltagerne i disse Forhandlinger hidtil til at foretage meget store og opsigtsvækkende Ting. Man har maattet samle sine Bestræbelser om at klare Dagens Spørgsmaal, saa vidt muligt var, fjerne Rivninger mellem disse Lande og endelig forberede de Situationer, som kan tænkes at indtræde, hvor Samarbejdet kunde antages at faa en mere vidtrækkende Betydning. Her kan man naturligt tænke tilbage paa Begivenhederne under Krigen, hvor de tre nordiske Lande, der dengang var Tale om, havde en stor økonomisk Betydning for hinanden, og hvor Samarbejdet følgelig kunde blive af den allerstørste Værdi. Selv om ikke ny Krig skulde udbryde og give Anledning til Genoptagelse af noget tilsvarende, maa vi i hvert Fald have for Øje, at den økonomiske Krig, der nu føres som en Fortsættelse af Vaabenkrigen, kan antage saadanne Former, Afspærringen kan drives paa en saadan Maade paa Spidsen, at en gensidig Støtte af den Karakter, om end ikke maaske af saa stort Omfang som i selve Krigstiden, kan blive fornøden igen, og jeg anser det for værdifuldt, at noget saadant forberedes.

Det ærede Medlem spurgte dernæst om de Forhandlinger, der havde været drøftet vedrørende Oslo-Konventionen og vedrørende Samarbejdet, maaske af anden Karakter, mellem de Stater, som er Deltagere i denne Konvention. Jeg kan derom sige, at efter at den hollandske Statsminister Colijn havde fremsat sine Udtalelser, er der fra Holland rettet en Opfordring til de andre Lande om at foretage et forbedrende Arbejde gennem Ekspertes i en nær Fremtid med det Formaal for Øje at undersøge, om der er praktisk Mulighed for

i Øjeblikket at tage Skridt af værdifuld Karakter.

Vi for vort Vedkommende har selvfølgelig erklæret os rede til at deltage i en saadan Undersøgelse. Jeg venter, at det vil ske ogsaa fra de andre Landes Side, og at denne Overvejelse mellem Ekspertes da vil komme i Stand i en nær Fremtid. Den hollandske Statsminister lagde i sine Udtalelser væsentlig Vægten paa den Indsats, som denne Gruppe af Lande muligvis kunde gøre i de internationale Forhandlinger med det Formaal for Øje at opnaa en Bevægelse frem mod større Frihed. Han føjede dertil, at hvis dette ikke kunde naas, saa maatte man stræbe at komme frem ved Aftaler mellem Lande, som maatte være villige dertil — og han tænkte vel da i første Række paa denne Gruppe af Lande, sikkert ogsaa paa andre Lande samtidig.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvis jeg har forstaaet det rigtigt, om jeg her kunde meddele, om Danmark havde Forslag at stille ved en saadan Lejlighed. Dertil kan jeg svare, at da Holland har taget Initiativet, venter jeg, at der ved Forhandlingernes Begyndelse vil foreligge hollandske Forslag. Desuden har jeg nu set, at der synes Udsigt til Fremlæggelse af belgiske Forslag. Derimod er der ikke i de Udtalelser, som er fremsat af andre nordiske Udenrigsministre, fremkommet nogen Plan for, hvad de kunde tænke sig at foreslaa under saadanne Forhandlinger, ikke heller, om de overhovedet vil være i Stand til at begynde Forhandlingerne med Fremsættelse af Forslag. Jeg vil anse det for ret usandsynligt, at vi her skulde tage et Initiativ uden at afvente den egentlige Initiativtagers, Hollands, Forslag, men naturligvis vil Spørgsmaalet blive overvejet, saaledes at de Ekspertes, der maatte komme til at deltage i Forhandlingen, ikke vil komme til at deltage paa bar Bund.

Jeg kan dertil føje, at det om selve Synspunkterne er muligt at sige nogle Ord fra vor Side. Det er klart, at for selve det internationale Arbejde maa et væsentligt, formodentlig for dets Iværksættelse afgørende, Punkt blive Drøftelse af Muligheden af en mere afgørende Stabilisering af Forholdet mellem de forskellige Landes Mønt end den, man er naaet til i Øjeblikket, og hvad angaar baade internationale Forhandlinger og Forhandlinger alene mellem den Gruppe af Stater, som vi plejer at kalde Oslo-Staterne, tror jeg, man fra vor Side maa sætte sig et dobbelt Maal, der til en vis Grad er Udtryk for den